

မျှင်စ

မဟာဓမ္မာတည်စေသော်

လေယာဉ်ပေါ်က ဆင်းလာကတည်းက သူ့ကိုမြင်သည် နှင့် ဦး
ကတ္တီပါက လက်ငှေ့ယမ်း နှုတ်ဆက်သည်။ ။

နှစ်ယောက်သားဆိုကြတော့ တကယ့်သားအဖတွေလို ပွေ့ဖက်လိုက်
ကြ၏။

"ဘယ်နှယ်လဲဟေ့ အဆင်ပြေရဲ့ လား"

"ပြေတယ်ဦး ဦး ကျန်းမာရေးရော"

"အိုကေပဲကွ၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုမှာ ငါမနေနိုင်ဘူး၊ မြန်မာပြည် ပြန်လာတာ
လည်း အလုပ်လုပ်ဖို့ မဟုတ် ဘူး မောင် အထက်မြန်မာပြည်တလွှား ခြေ
ဆန့်ပြီး လှူမယ်၊ သွားမယ် အေးအေးဆေးဆေး ဥပုသ်သီလနဲ့ ကြာရင်
လည်း ကြာသွားနိုင်တယ်။"

နှစ်ယောက်သား ကားပေါ် ရောက်လာကြ၏။

"စိတ်ချလက်ချ အနားယူပါ ဦးရယ်"

"လုပ်ငန်းအားလုံးအတွက် မင်း စိတ်ကြိုက်ဆောင်ရွက်နိုင်တယ်။
ကြိုက်သလို စီမံစမ်း။ နှစ် ရှည်လများ လုပ်ငန်းထဲမှာ ငြီးငွေ့စွာ လှုပ်ရှား
ခဲ့ရတာ ခုတော့ စိတ်ချယုံကြည်စွာ ကျောခိုင်းလိုက်ပြီ"

ဦးကတ္တီပါ မျက်နှာကြီး ပို၍ စိုပြည်ချောမော နေသလိုပါပဲ၊ မကြာမ
ကြာ မူးမောစိတ်အိုက်တတ် သည့် ရောဂါကြောင့် နိုင်ငံခြားမှာ ရောဂါပြ
ရင်း စိတ်ပြေလက်ပျောက် သွားနေလိုက်တာ သုံးနှစ်နီးပါးတောင်။

"ဒါနဲ့ မင်းကောင် အောင်အောင် တစ်ယောက်ရော"

"သူ မနှစ်က ရွာခဏဆိုပြီး ပြန်တာ မိန်းမရသွားတယ်လေ"

"ဟေ"

"သူမိန်းမကို မြို့ကိုခေါ်မရလို့ သူလည်း တစ်ခေါက်ပဲပေါ် လာပြီး မလာတော့ဘူး"

ဦးကတ္တီပါ တဟားဟားနှင့် သဘောကျနေသည်။ ။

"သူများကိစ္စထားလို့ မင်းကရော ငါဘယ်တော့ လိုက်တောင်းပေးရမှာလဲ"

မဟာသွေး နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံသာ ပြုံးမိသည်။ ။

ရှေ့ကကားကိုကျော်တက်၍ လမ်းပြန်ယူလိုက်၏။

"ဟေ့ ဘယ်လိုလဲကွ အသက်တွေလည်း မငယ်တော့ဘူးလေ၊ ခုနေ့ကိုယ့်မှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည် နေတုန်း စိတ်ကြိုက်တစ်ယောက် ရွေးလိုက်ပါလား"

စိတ်က ကြိုက်ရုံနဲ့ ပေါင်းလို့ ဖြစ်သလား ဦးရယ်။

မဟာ ရင်ထဲမှာ ညည်းမိသည်။ ။

သူ့ကို စိမ်းကားပြတ်တောက်စွာ ထားခဲ့ရက်သော ချစ်သူတစ်ယောက်ကြောင့် နှလုံးသားက အချစ်ဆို ခေါင်းခါတတ်နေပြီ။

"ဟာ ငါ့မှ စဉ်းစားမိတယ်။ အရေးကြီးတာကို မေ့နေရတယ်လို့ ဒီမှာ ကွ မင်းကောင်မလေး မင်းကောင်မလေး..."

ဦးကတ္တီပါ တက်ကြွစွာ လှည့်ပြောလာ၏။

"မင်းကောင်မလေး ဟို သိမ်ဆိုတဲ့ ကောင်နဲ့ မယူဖြစ်ဘူးကွ"

"ဗျာ"

ကားကို ရပ်ပစ်မိတော့မတတ် ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားသွားသည်။ ။

"ဦး... ဦး ဘယ်လိုလုပ် သိခဲ့တာလဲဟင်"

"ဟိုကောင်နဲ့ ငါ အမေရိကန်မှာ တွေ့ခဲ့တယ်။ သူလည်း အိမ်ထောင် ကျနေပြီကွ။ ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေး အကြောင်း သိပ်ပြောချင်ပုံမရဘူး။ ငါတောင် သူ့အမျိုးသမီးနဲ့ ကလပ်မှာ မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်မိလို့ ကိုယ် တော်ခမျာ မလွှဲမရှောင်သာ မိတ်ဆက်ပေးရှာတာ"

မဟာ ကားကို သိမ်းခနဲ ထိုးရပ်လိုက်သည် နှင့် ဒရိုင်ဘာ မောင်မိုး အပြေးအလွှားရောက်လာ သည် ။

နှစ်ယောက်သား တိုက်ထဲဝင်ခဲ့ကြ၏။

"ဆက်ပြောပါဦး ဦးရေ ရွန်းနဲ့ သူ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ"

"ဟေ... မသိဘူးလေ၊ ဘာမှ မဖြေချင် မပြောချင်ဘူးဆိုမှ "

မဟာ ဆက်တီမှာ ဖြည်းညင်းစွာ ထိုင်ချလိုက်သည် ။

"သူတို့ လက်ထပ်ပြီးမှ ကွဲသွားတာများ လား"

"မဖြစ်နိုင်ဘူး ဒီကောင် ရွန်းကို မရလိုက်လို့ ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရ ဖြစ်နေ ပုံက သူ့မျက်နှာမှာ အထင်အရှားကို ရှိနေတာ"

ဒါဆို ရွန်းက ဘယ်ရောက်သွားပါသနည်း။

သိမ်ကိုယ်တိုင် ရွန်းကို သူ လက်ထပ်တော့မဲ့ အကြောင်း အားလုံး သ ဘောတူ စီစဉ်ပြီးသွားပြီ ဆိုတဲ့ အကြောင်း ရွှေတိဂုံဘုရားမှာ ဆုံဆည်းခဲ့ စဉ်က မဲပြီးတစ်ချက်နဲ့ အောင်နိုင်စွာ ပြောကြားသွားခဲ့ သည် ။

သူ အဲဒီတုန်းက အရက်တွေ အလွန်အကျွံ သောက်ခဲ့တာ နှစ်ရက် တိတိ လူမှန်းသူမှန်းမသိ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေခဲ့တာ ဘယ်လိုမှ မခံစား နိုင်သည့် ဝေဒနာ၏ ကမ်းပြိုခြင်းတစ်ခု။

ဦးကတ္တီပါ တစ်ချက်မှ မကန့်ကွက်ဘဲ ကြည့်နေခဲ့ကာ အတိုင်းအတာ တစ်ခုကျမှ ဝင်ထိန်း သည် ။

မဟာကို နားဝင်အောင် ပြောဆိုဖျောင်းဖျကာ စီးပွားရေးဒီပလိုမာ သင်တန်းတက်နိုင်ဖို့ အကြောင်းပြ၍ စင်္ကာပူကို ပို့ပေးလိုက်၏။

သူ မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်တော့ ရွန်းတို့ ရဲ့ ‘နန်းမဟာ’ စံအိမ်ကြီးက ပိုင်ရှင်မဲ့နေခဲ့ပြီ။ အဲဒီ အချိန်ထိ သိခံနဲ့ လက်ထပ်သွားကြပြီ ဆိုသည့် အ သိကို နှလုံးသားက လက်ခံ ခံစားဖို့ လုံးဝ အင်အား မရှိခဲ့သေး...။

ဒီနေ့ထိ ရွန်းသည် သာ သူ့ရင်ထဲမှာ နေရာယူနေဆဲက ထူးဆန်းလှ စွာ...။ ဒါပေမဲ့ အကောင်း တိုင်းမရှိတော့သည့် နှလုံးသားက သူ့စိတ်တို့ ကို ကြမ်းတမ်းစေခဲ့သည် ။

လုပ်ငန်းမှာ စက္ကယရီ လိုအပ်နေတာတောင် မိန်းမတစ်ယောက် ကို ယုံအနားမှာ ရှိနေသည့် အဖြစ်ကို မလိုလားသည့် စိတ်ကြောင့် အဲဒီကိစ္စ ကို အကောင်အထည်မဖော်ဖြစ်ခဲ့တာ ဒီနေ့ထိ။

ရွန်းနဲ့ သူ့ကြားမှာ ဘယ်လိုမြှုပ်ကွက်တွေ ရှိခဲ့လို့ ဒီလောက်နှစ်တွေ ကြာကြာ ဝေးကွာခဲ့တာလဲ။ သိခံနဲ့ မဟုတ်ဘဲ ဒီပြင်တစ်ယောက်နဲ့ များ ...

မဟာ မတွေးရဲ...

မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ရွန်းဟာ ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုး မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ယုံကြည်နေသည် ။ ဒါဆိုနှစ် တွေ ဒီလောက်ထိ ရွန်း ဘယ်ရောက်နေသ

လဲ၊ နိုင်ငံခြားမှာ ဆိုရင်ရော ဘယ်နိုင်ငံမှာ လဲ၊ ရွန်းနဲ့ သူ စတင်ဝေးကွာ
ခဲ့ကြတာ ဒီနေ့ထိဆို သုံးနှစ်နဲ့ ခြောက်လကျော်သွားပြီ။

"တီ...တီ"

ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ဟန်းဖုန်းလေးကို ထုတ်ယူလိုက်သည် ။

"ဟယ်လို... အေး... အင်းပြော"

"..."

"ဘာ"

မဟာ အသံကျယ်ကျယ်ကြောင့် စွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ်နှင့် လက်ထဲမှာ
မိုင်လိုခွက်ကြီးနှစ်ခွက် ကိုင်လာသော ဦးကတ္တီပါ မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့်
ကြည့်သည် ။

အိမ်မှာ ဗာဟီရအလုပ်သမား မထားသည့် သူတို့ နှစ်ယောက်အဖို့ ကို
ယ်အလိုရှိတာ ကိုယ်ကယူ၊ ကြိုက်တာကို ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်လုပ်စား၊ ဒါပဲ
။

"ဟေ့ ဒေါသဖြစ်ရင် အသက်တိုတယ်ဆိုတာ စာဆို မဟုတ်ဘူး နော်၊
မယုံမရှိနဲ့ "

မဟာရှေ့မှာ မိုင်လိုတစ်ခွက် ချပေး၍ ဆိုဖာမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး သူ့ဟာသူ
လည်း သောက်နေသည် ။

မဟာက ဖုန်းကိုပြန်ပိတ်၍ ဦးကတ္တီပါကို အားနာသလို ကြည့်သည်
။

"ဘယ်က ဖုန်းလဲ"

"ဖျက်မိုး ကုမ္ပဏီကပါ ဦး ဝင်းအောင်ဆက်တာ"

"ဟင်... ဖျက်မိုး၊ အဲဒါဘာလဲ၊ ငါမကြားဘူးပါလား"

"ဟုတ်တယ်၊ ဦး သိမှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ ဖျက်မိုးဆိုတဲ့ အတိုင်း အတော်ဗရတ်သုတ်ခ ဆန်ချင်တဲ့ ကုမ္ပဏီ"

"အင်း ပြောစမ်းပါဦး"

မဟာ သူခေါင်းက ဆံပင်တွေကို စိတ်ပျက်သလို ပြန်ထိုးဖွ၍ စကား စရှာမရ ဖြစ်နေသည်။ ။

"ဘာက စပြောရမှန်းတောင် မသိပါဘူး ဦးရယ်"

"ဒါဆို တို့ နဲ့ ပတ်သက်တာပဲ ပြောကွာ"

"အဲဒါ အစရှာမရတာ ဦးရဲ့ ။ ဖျက်မိုးရဲ့ ဖြိုခွင်းရေးပစ်မှတ်က မဟာ ကတ္တီပါ ဖြစ်နေတယ်"

"ဘယ့်နှယ်၊ ဘယ့်နှယ်"

မဟာမျက်နှာ ဒေါသကြောင့် နီမြန်းလာ၏။

"ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် လုပ်ကိုင်သမျှ အားလုံး အဆင်ပြေတယ်။ ဖျက်မိုးနဲ့ တွေ့ရင် ဒုက္ခ ရောက်တော့တာပဲ၊ ကျွန်တော့်ပစ်မှတ်တိုင်းကို သူ လိုက်လိုက်ဖျက်ဆီးနေတယ်"

"ဟ... ဒါအကြောင်းရှိမှာ ပေါ့။ နို့ အဲဒီသူဌေးက ဘယ်သူလဲ"

"မသိဘူး"

"ဟင်"

"အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ဆိုတာပဲ သိတယ်၊ သူတို့ စီးပွားဖက် ချင်း တောင် မြင်ဖူးကြတာ မဟုတ်ဘူး "

"ဖြစ်ရလေ"

ဦးကတ္တီပါ စိတ်ပျက်လှစွာ မျိုချပစ်လိုက်သော ဖန်ခွက်ထဲမှ မိုင်လို တစ်စက်မှ မကျန်တော့။

"ခု ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းဆက်တာလဲ"

"ပျောက်သွားတဲ့ စက်ရုံက ဖော်မြူလာတွေ ခိုးတဲ့ တရားခံကိုမိပြီတဲ့ ။ သူက ဝန်ခံတော့ ဖျက်မိုး ကခိုးခိုင်းတာတဲ့ လေ"

အံ့ဩရလွန်းလျက် ဦးကတ္တီပါ ပြုံးယောင်သမ်းလာတဲ့ အဖြစ်။

"အဲဒါ ကျွန်တော် သွားလိုက်ဦးမယ် ဦး။ ညကျမှ ပဲ အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးတာပေါ့"

"ဟ...ဟ ကိုယ်ဖျော်လာတဲ့ မိုင်လိုလေး သောက်သွားပါဦး မောင်ရယ်၊ ဖျက်တဲ့ မိုးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အကျိုးပြုတဲ့ မိုးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မဟာကတ္တီပါနဲ့ တွေ့ရင် ပြေလည်သွားမှာ ပါ"

မတ်တတ်ရပ်နေရင်း မိုင်လိုကို မော့သောက်ရင်း မဟာ ကြိတ်ပြီးသည့် ။ ရင်ထဲမှာ တော့ ဒီ မိန်းမ ဘာတွေ ကျူးလွန်ထားသလဲဆိုတာ ဦး ဂဃနဏ မသိသေးလို့ ပါ။

"ဟာ ဦးမဟာသွေး၊ မဟာကတ္တီပါ ကြွပါဗျာ"

ကမ်းလာသည့် လက်တွေ့ကို ပြန်၍ နှုတ်ဆက်၍ အစဉ်အတိုင်းခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။ ဖျက်မိုးရဲ့ ကြိုဆိုနေရာချထားသော ဝန်ထမ်းလေးတွေ စူးစူးစမ်းစမ်းမို့...

"ကျွန်တော် ဒီအစည်းအဝေးကို ကိုယ်စားတက်တာပါ"

"ဪ၊ ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ"

မကောင်းတတ်၍ မမေးဘဲနေကြသော်လည်း စူးစမ်းနေကြသည့် မျက်လုံးတွေ ဘဝင်ကျသွား ဟန်နှင့် မျက်နှာလွှဲသွားကြသည်။ ။

မဟာ စားပွဲပေါ်လက်တင်လျက် ပခုံးတစ်ချက် မသိမသာတွန့်ကာ လူမမြင်အောင် လှစ်ခနဲ ပြုံးလိုက်သည်။ ။

လူမြင်မခံရဲတဲ့ ဖျက်မိုးက မယ်မင်းကြီးမ၊ ကြီးကြီးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ငယ်ငယ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဆိုဒ်စုံ၊ ဂိုက်စုံ ဒီနေ့ အပြတ်ရင်ဆိုင်ဖို့ တမင်လာတာ၊ အထူးသဖြင့် ဖျက်မိုးရဲ့ ဘော့စ်ကိုယ်တိုင် ပထမဆုံး စုံညီစွာတက်ရောက်ပါရန် ဖိတ်ကြားသည့် ပွဲမို့ မမြင်ဖူးသေးသည့် ဒေါ်မုန်းမမကို မြင်ဖူးချင်သူတွေ မဖြစ်မနေတက်ကြသည်။ ။

ဒီထဲမှာ မဖိတ်ဘဲလာတာ မဟာပဲ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

စားပွဲထိပ်ဆုံးခုံမှ လွဲ၍ ဟောလ်ထဲမှာ ခုံပြည့်၊ လူပြည့်ဖြစ်သွားပြီး မကြာမီ သူတို့ ဝင်လာကြ သည့် အော်တိုတံခါးကြီး ရှပ်ခနဲ ပွင့်သွား၏။

အားလုံး တိတ်ကျသွားလျက် သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ။ တလက်လက်ပြောင် နေသည့် အနက်ရောင် အပွင့်ဇာဝမ်းဆက်ကို လက်ရှည်လည်ဟိုက် ခါးတိုကျပ်ကျပ်နှင့် ရိုးရိုး ထဘီလေး ပဲ ဝတ်ထားပုံက မြန်မာဆန်ဆန်။

နောက်တွဲမြန်မာဆံထုံးပွပွလေးမှာ သပြေသီးမှ ညှိပုံ ပန်းဖော့သီး နက်နက်ကလေးတွေက အတွဲလိုက် ခပ်နွဲ့နွဲ့ပန်ထားတာ တစ်ချက်တစ် ချက် ရောင်စုံလေးတွေလင်းသွားတတ်၏။

သူ့နေရာနဲ့ သူ နေရာမလပ်ဝတ်ထားသည့် စိန်ထည်ရတနာတွေက ဖြူနုအိဖတ်နေသည့် အသားရောင်ပေါ်မှာ ဖျတ်ဖျတ်လက်နေလျက်။

အားလုံးနှုတ်ခမ်းတွေ ပြန်စေ့ဖို့ မေ့သွားတဲ့ အထိ ဖမ်းစားနိုင် လောက်အောင် လှရက်သည့် မိန်းကလေး၊ မဟာ ယောင်ယမ်း၍ မတ် တတ်ရပ်လိုက်မိတော့မလို ဖြစ်သွားလေသည် ။

ဒါ...ဒါ ဖျက်မိုးရဲ့ ဒေါ်မုန်းမမ တဲ့ လား။

မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒါ ရွန်းရယ်၊ ရွန်းဆိုတာ သိသိကြီးနှင့် အံ့ဩခြင်း ကြောင့် သူ ဇေဇေဝါဖြစ်သွား မိပြန်သည် ။

သူချစ်သည့် ရွန်းက ဆံပင်တိုဝဲဝဲလေးနဲ့ ကလေးဆန်၍ ဖြူစင်သူ လေး၊ ခုတွေ့နေရတာက တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်လျက် ထည်ဝါမှုတွေနှင့် အ လှကျက်သရေတွေ ဝေဆာနေပါသည့် ဒေါ်မုန်းမမတဲ့ ။

လွတ်နေသည့် သူမအတွက် ထိပ်ဆုံးစားပွဲမှာ ရောက်သည် နှင့် ဒေါ် မုန်းမမ သူ့ကို တန်းခနဲ ကြည့်သည် ။

ပန်းနုရောင် နှုတ်ခမ်း ဆိုးဆေးကြောင့် စိုလက်အီထွေးနေသည့် နှုတ်ခမ်းလေးနှစ်လွှာက မဟာ တဟာ ဖြစ်သွားလိုက်တာ ခဏလေးမျှသာ

ဒါပေမဲ့ မဟာ့ကို စေ့စေ့ကြည့်၍ နှုတ်ခမ်းလေးတွန့်ကာ မဲ့ကျသွားပုံ က မဟာ့ကို မြင်လိုက်ခြင်း ကြောင့် အံ့ဩခြင်း မဟုတ်တာတော့ သေချာ သွား၏။

ထပ်၍ သေချာတာက ဒေါ်မုန်းမမဆိုတာ ရွန်းလေးပဲဖြစ်ကြောင်း...။

စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်နေသည့် မဟာမျက်ဝန်းတွေကို လှောင်ရိပ်နှင့် ကြည့်၍ လက်ထဲမှ ဖိုင်တွေ ကို စားပွဲပေါ်ချလိုက်သည်။ ။ မတ်တတ်ရပ် နေရင်းမှ စားပွဲစွန်းကို လက်ကလေးနှစ်ဖက်နှင့် ထောက်၍ အားလုံးကို ဝေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

"ဖျက်မိုးရဲ့ Meeting တာဝန်ခံပါ"

အသက်သုံးဆယ်ခန့် လူငယ်တစ်ယောက် ထရပ်သည်။ ။

"ဒီနေ့ အစည်းအဝေးကို မဟာကတ္တီပါကို ဖိတ်ခဲ့ပါသလား"

"မဖိတ်ပါဘူး"

ဒေါ်မုန်းမမက မဟာ့ကို ခပ်တင်းတင်းကြည့်၏။

"ဘယ်သူ့ကိုယ်စား လာတယ်ဆိုတာ တင်ပြပါ"

မဟာ မေးကြောတွေ တင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ ။

"တင်ပြစရာမလိုပါဘူး ရွန်း၊ အဲ ဒေါ်မုန်းမမ ကိုယ် မင်းနဲ့ တွေ့ဖို့ လာတာ"

ဒေါ်မုန်းမမ မျက်နှာတင်းသွားသည်။ ။

"ဒါကျွန်မရဲ့ ပိုင်နက်မြေ။ ရှင် ကျွန်မကို လေးလေးစားစား ဆက်ဆံ ပါ ဦးမဟာသွေး။ ပြီးတော့ ကျွန်မနာမည် ဒေါ်မုန်းမမဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့ "

မဟာ နားလည်ရခက်စွာ ရှက်ဒေါသများ နှင့် ဘာစကား ပြောရမှန်း ပင်မသိ။ လူတွေအားလုံး လည်း ဝိုင်းကြည့်နေကြပြီ။ ကုတ်အင်္ကျီအနက်၊ အောက်ခံအင်္ကျီ အဖြူပေါ်မှာ မီးခိုးရောင်နက်ခဲတိုင် နှင့် နိုင်ငံခြား မင်း သားတွေလို ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ ပါးသိုင်းမွေးငုတ်တိုအစတို့ နှင့် ချောမွေ့ခြင်း၊ ကြမ်းတမ်းခြင်းတို့ ရောထွေးနေသော မဟာ မျက်နှာ

ခက်ထန်လာသည်။ ။

ဒေါ်မုန်းမမက အားလုံးကို ဝေကြည့်လိုက်ပြီး မဟာ့မျက်နှာကို အထင်အမြင်သေးစွာ ပြန် ကြည့်လာသည်။ ။

"ကျွန်မကို တွေ့ဖို့ ဆိုရင်လည်း ကျွန်မက မတွေ့ချင်ပါဘူး။ ပြန်လို့ ရပါပြီ"

မဟာ ထူထဲသော မျက်ခုံးတို့ ၏ တွန့်ရှုံ့နေခြင်းကို ဖြေလျော့ပြီး နီမြန်းသည့် နှုတ်ခမ်းတို့ ကို တင်းတင်းစေ့၍ မချိပြီးနှင့် ထရပ်လိုက်သည်။ ။

"ကောင်းပြီ၊ မင်းနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးဖို့ ကိုယ် စောင့်မယ်"

မဟာ အားလုံးရှေ့က လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

ဒါဟာ ကိုယ် အရှုံးပေးခဲ့တာလား။

အနိုင်ရချင်နေတဲ့ မင်းကို တိုက်ဖျက်ဖို့ ယူလာတဲ့ လက်နက်တွေ၊ မင်းရဲ့ အငွေ့အသက်လေး နားမှာ ဘာကြောင့် ပျောက်ဆုံးတာလဲ။

အားလုံးရဲ့ အံ့သြခြင်းတွေ၊ တိတ်ဆိတ်ခြင်းတွေ နောက်မှာ ကျန်နေခဲ့ကြပြီး မသင့်မြတ်ခြင်း တို့ နှင့် ဆက်ဆံသွားကြသည့် တိုင် လွန်စွာ လိုက်ဖက်လွန်းမည့် ပုံရသော သူတို့ နှစ်ယောက်ကို အခန်းထဲမှာ ရှိသည့် လူတွေအားလုံး စိတ်ဝင်စား နေကြတာ အသက်ရှူဖို့ ပင် သတိမရကြ။

တစ်ယောက်ရဲ့ ကျောပြင်ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ပြောင်းလဲဖြတ်ပြေးသွားကြသည့် ဒေါ်မုန်းမမရဲ့ မျက်ဝန်းက စကားကို အမိအရ အကဲခတ်ပေမဲ့ လိုက်လို့ မမီ၊ ဒီနှစ်ယောက်ရဲ့ ပတ်သက်မှုကို ဘယ်သူ စိတ်မဝင်စားဘဲ နေမည်နည်း။

"အရပ်က ခြောက်ပေစွန်းစွန်းလေး"

"အံ့မယ်"

"အသားဖြူဖြူ၊ မျက်ခုံးထူထူနဲ့ နှုတ်ခမ်းက ပြည့်ပြည့်ရဲ့ရဲ့"

"လောဘကြီးလိုက်တာ"

"ယောက်ျားလေးဆိုတာ နှာတံက ဘယ်နေရာက ကြည့်ကြည့် ထင်းစင်းနေရမယ်"

"စိတ်ကူး၊ စိတ်ကူး"

"ဘာစိတ်ကူးလဲ၊ ဟိုမှာ မမြင်ဘူးလား"

"အယ်"

ကောက်စိုက်သမလေးတွေ ခိုးခိုးခပ်ခပ်ရယ်သံတွေ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။

အနားမှာ ရှိနေသည့် အေးမင်းရဲ့ မကျေမနပ်ကြည့်က ခိုင်းခနဲ ရောက်လာ၏။

"ဟဲ့...ဟဲ့ လှမ်းခေါ်လိုက်ရမလား၊ ဒီကန်သင်းလေးပေါ်မှာ လာထိုင်နေပါလို့ "

"လုပ် လိုက်လေ၊ မိကြူတို့ အချိန်ပိုပါ ဆင်းပစ်လိုက်မယ်"

ဝါးကနဲ ထရယ်ကြတော့ အနားရောက်လာသည့် နှစ်ယောက်လုံး သူတို့ အုပ်စုဆီ အကြည့် တစ်ချက်ရောက်လာ၏။

ဒူးလောက်ထိ ခေါက်တင်ထားသော ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်နှင့် စွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ် ဝတ်ထား သည့် မဟာသွေးဆံပင်တွေက ကုပ်ပေါ်ထိထောက်လျက်၊ နားသယ်စပ်က ဆံပင်တွေကို သပ်ရပ်စွာ နောက်ဘက်ကို သိမ်းလှန်ထားသည် မို့ အလယ်ခွဲပေမဲ့ နုနဲ့နဲ့သိုးညင်းညင်း မနေဘဲ ကြည့်ကောင်းနေ သည် ။

ဒါကိုပဲ မိကြူတို့ အုပ်စု တငေးငေး၊ တပြောပြော။ အေးမင်း ဒေါသကို မထိန်းချင်။

"နင်တို့ မိန်းကလေးတွေ သိပ်မျက်စိအရသာ ခံချင်ကြတယ်၊ အရှက်လည်း မရှိကြဘူး"

"အံ့မယ် ဘာဖြစ်လဲ"

ပက်ကနဲ ရန်ပြန်တွေ့ကြသည် ။

"ကိုအေးမင်းနော်၊ သူများ တို့ ဖာသာ သူများ တို့ လွတ်လပ်စွာ ပိုးပန်းနေကြတာကို"

"အေးလေ... ကိုအေးမင်းကြီး မနာလို ဖြစ်နေတာ တွေ့လား"

"ဘာမှ မနာလိုစရာမရှိဘူး၊ မိဘပစ္စည်း ထိုင်ဖြုန်းနေတဲ့ လတ်လျားလတ်လျားကောင်မျိုး၊ နင်တို့လို မိန်းကလေးမျိုးတွေပဲ အထင်ကြီးမှာ "

"ကြီးတယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘွဲ့လည်း ရပြီးသား၊ ရွာထဲမှာ လည်း မိဘက ပိုက်ဆံရှိတယ်၊ ရုပ် ကလည်း ထိုင်ကြည့်နေချင်လောက်အောင်

ချောတယ်၊ ကဲ ဘာလိုသေးလဲ"

"သူ့ကို ထိုင်ကြည့်နေပြီး ထမင်းဝမလား၊ ဒီကောင်မျိုးယူပြီး ငတ်
သေတာပဲရှိမယ်"

"မငတ်ပေါင်တော်၊ သီတာတို့ ကောက်စိုက်ကျွေးမှာ ပေါ့"

"ဟုတ်တယ်၊ ဟိုကသာ ကြိုက်မယ်ဆိုလို့ ကတော့ ယူပြီးသားပဲ"

ပေါ်တင်ကြီး မနာလိုဖြစ်နေသူကို မိကြူတို့ အုပ်စုကလည်း ပေါ်တင်
ပဲ ရွဲ့ပြောနေလိုက်သည်။ ။

ပညာနည်းရှာသော အေးမင်းတစ်ယောက် အတွေးအခေါ်လည်း
နည်းရှာသည်။ ။ တကယ်ဆို တစ်ဖက်သတ် ချစ်ရသော သီတာလေး
အပေါ် သဝန်တို့နေမိတာပါ။

အားလုံးပါးစပ်ဖျားမှာ ရေပန်းစားနေသည့် မဟာသွေး။

ယောက်ျားလေးချင်းပင် ငေးကြည့်အားကျချင်အောင် ချောမောပြည့်
စုံသည့် မဟာသွေး။ အနှီ မိန်းကလေးတွေအပေါ်လည်း မဟာသွေး စိတ်
ဝင်စားပုံမပြတာ သိနေရက်နဲ့ အေးမင်းသဝန်တို့နေမိ သည်။ ။

ရွာထဲမှာ မဟာသွေးက လူကြီးတွေ အပြောမလွတ်သူဖြစ်ပေမဲ့ မိန်း
ကလေးတိုင်း ပါးစပ်ဖျားမှာ ရှိခဲ့သည်။ ။

မိဘက အတော်လေးပြည့်စုံကြသလောက် ဒီသားလေးတစ်ယောက်
ကို မြို့မှာ ကျောင်းထားကာ ဘွဲ့ရစေခဲ့သည်။ ။

ဘွဲ့ရပြီးတာတောင် ရွာပြန်မလာဘဲ ရန်ကုန်မှာ ဟိုသင်တန်း ဒီသင်
တန်းတွေတက်၊ ကား မောင်းတွေသင်၊ အပေါင်းအသင်းတွေနှင့် ဂီတာ
လျှောက်တီး၊ ဒီကြားထဲ ကိုယ်ခံပညာဆိုလား၊ ကိုယ် လုံးပညာဆိုလား၊

အဲဒီသင်တန်းတွေ စုံစုံစိစိလျှောက်တတ်၊ ရန်ကုန်မှာ ပွေ့ချင်တိုင်းပွေ့ပြီး
မှ ရွာပြန် လာသည်။ ။

မိဘတွေရှိတုန်းကလည်း ဒီပုံစံပဲ။

မိဘတွေ ဆုံးပါးသွားတော့လည်း အချိုးမပြောင်း၊ မဟာသွေးတို့ ကံ
ကောင်းလိုက်ပုံများ ၊ မိဘ တွေ ဆုံးသွားတာတောင် စောင့်ရှောက်မဲ့ ဦး
လေးက မိန်းမနဲ့ အကွဲခံပြီး တူကို လုပ်ကျွေးနေသေးသည်။ ။

လယ်ယာ၊ ကျွဲနွားတွေ တစ်လှေကြီးရှိပေမဲ့ မဟာသွေးက နည်းနည်း
လေးမှ လက်ကြော မတင်း။

ဦးလေးကလည်း တစ်ဦးတည်းသော တူလေးကို တုန်နေအောင်ချစ်
သည်။ ။ အေးမင်း ကိုယ့် လက်ဖဝါး နှစ်ဖက်ကို ပြန်ငုံကြည့်မိ၏။

မဟာသွေးဆိုတဲ့ လက်က လယ်တောယာတောဆိုတာ ဘာရယ်လို့
အနားရပ်ကြည့်ဖို့ တောင် စိတ်ဝင်စားတဲ့ သူမဟုတ်။

ဒီလက်ဝါးတွေက တစ်နှစ်ကို ရွှေတစ်မတ်သားမက ဖန်တီး
လုပ်ကျွေးနိုင်တယ်ဆိုတာ တွေးမိ ဖို့ ကောင်းပါတယ် သိတာရယ်။

ရင်ထုမနာ တွေးမိသည့် သူ့အချစ်တွေက ရင်ထဲမှာ သာ...။

"ကဲ လုပ်စမ်းပါဦး၊ ရှေ့ရေးနောက်ရေးလေး၊ ဒါဘယ်က ပြန်လာတာလဲ"

ဓာတ်ဘူးနဲ့ ပန်းကန်ကတစ်ဖက် ထန်းလျက်ပန်းကန်က တစ်ဖက်နှင့် ပြောရင်းထွက်လာသည့် ဦးလှသောင်းမျက်နှာမှာ အိုးမည်းရာတစ်စနှင့် မြင်တော့ မဟာ တစ်ဖက်လှည့်ပြီးသည်။ ။

"မင်းက ဘာရယ်တာလဲ"

မဟာ သစ်သားတန်းလျားမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။ ။

"ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ လေးလေးသောင်း ဘာပြောတော့မယ်ဆိုတာ တွေးမိနေလို့ "

"အေး တွေးမိနေရင်လည်း ကိုယ် ဘာဆက်လုပ်မလဲဆိုတာ စဉ်းစားလေ"

"ဟုတ်"

မဟာ ငေါက်ကနဲ ထရပ်လိုက်တော့ ဦးလှသောင်း မျက်လုံးပြူးကြည့်နှင့် မော့ကြည့်၏။

"ဒါကဘယ်လဲ"

"လေးလေးသောင်းပဲ စဉ်းစားဆို၊ ရေချိုးရင်း စဉ်းစားမယ်လေ"

"ဪ"

ဪသံကြီးကို ရှည်လျားစွာဆို၏။

"တော်တော်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပါလားကွ။ ပြန်ထိုင် ဟိတ်ကောင်

"

မဟာ ရှုံ့တွတွနှင့် ပြန်ထိုင်ရသည်။ ။

"မင်း ဘွဲ့လည်း ရပြီးပြီ၊ ဘာသင်တန်း၊ ညာသင်တန်းတက် ကုမ္ပဏီ လုပ်ငန်းပဲ ထလုပ်တော့ မလိုလို၊ ကျောင်းပြီးတာနဲ့ ပဲ အလုပ်ကြီး ဝင်လုပ်တော့မလိုလို၊ ပြီးတော့ကျ ရွာမှာ လယ်ထဲ တစ်နေ့လုံး မဆင်းဘဲ ဇိမ်ကိုကျလို့ "

"လေးလေးသောင်းကလည်း ဗျာ"

"မဗျာနဲ့ လေ၊ သူများ တွေ လယ်မရှိ၊ နွားမရှိလို့ စာရင်းငှားလုပ်ရ၊ ဘာငှားလိုက်ရနဲ့ မင်းမှာ ..."

"ကျွန်တော် အဲဒီလယ်ယာကျွဲနွားတွေကို လုံးဝကို စိတ်မဝင်စားတာ"

"နို့ မင်း ဘာစိတ်ဝင်စားလဲ"

"မြို့မှာ ပဲ အခြေချမယ်"

"ရမလားကွ၊ ကိုယ့်မိဘ ခေါင်းချတဲ့ နေရာ မိဘလက်ငုတ်လက်ရင်း ဆိုတာ ဖျက်ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး "

"အဲဒီ အယူအစွဲတွေက ရာစုပေါင်းများစွာမှာ ကျန်ခဲ့ပါပြီ လေးလေးသောင်းရာ"

"မကျန်ခဲ့ဘူးကွ၊ ဒီမှာ ရှိနေတာ ဟောဒီမှာ "

အကြမ်းတစ်ပန်းကန် ပြည့်အောင်ငွေပြီး ဓာတ်ဘူးကို ပြန်ချကာ ဦးလှသောင်း သူရင်ဘတ်ကြီးကို အသံမြည်အောင်ပုတ်ပြသည်။ ။

"ငါ့ညီမ မင်းအမေဟာ သူ့အိမ်သူယာ သူ့နေရာကို သိပ်ခုံမင်တာ

မင်းအဖေလည်း အတူတူပဲ၊ မြို့က သူဌေးသားပဲလေ၊ သူကလည်း ဒီမှာ ပဲ မြတ်မြတ်နိုးနိုးခေါင်းချသွားတာ "

"အဲဒါတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ လုံးဝမြတ်မြတ်နိုးနိုး မဟုတ်ဘူး ။ မေမေ့ ကို ခေါ်မရလို့ ဖေဖေ လည်း ဒီမှာ နေလိုက်ရတာ။ ကျွန်တော် သိတယ် "

ဦးလှသောင်းမျက်နှာ မအီမလည်ကြီး ဖြစ်သွား၏။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း မိဘအမွေကို ထိန်းရမှာ ပဲ "

"မိဘအမွေကို ထိန်းတာနဲ့ တောမှာ ပဲ နေရမယ်ဆိုတာ မတရားဘူး "

"တော်ပြီ၊ တော်ပြီ ငါတစ်ခုပဲပြောမယ်။ မင်း မိန်းမယူ၊ ဒါပဲ "

မဟာ ထဖို့ ပြင်သည် ။

ဦးလှသောင်း မျက်ထောင့်နီနှင့် လှမ်းကြည့်၏။

"ဟေ့ကောင် မင်း ထလို့ မရသေးဘူးနော် "

ရေခွေးတစ်ကျိုက် ထန်းလျက်တစ်ခဲနှင့် ဦးလှသောင်းက စိတ်မရှည် စရာ လုပ်နေပြန်သည် ။

"ရွာလယ်ဝတ်ကျောင်းနားက မုဆိုးမ မမြအေးလေ "

"ကောင်းသားပဲ၊ အဲဒီ ဒေါ်မြအေးက လေးလေးသောင်းကို သဘောကျနေတာ လူတိုင်းသိ တယ် "

"ငါ... တယ် "

ဦးလှသောင်း ပြူးပြူးပြပြ ဖြစ်သွားသည် ။

"မင်းကြီးတော်ကို ငါယူမလို့ မဟုတ်ဘူး ဟေ့။ အဲဒီကြီးတော်ကြီးက နွားမလေးနဲ့ ငါ့နွားလေး ကို မျိုးစပ်မလို့ ရှင်းပြီလား "

"ဟာ နွားပေါက်လေးက ခုမှ ငယ်ငယ်ရှိသေးတဲ့ ဟာ လေးလေးသောင်းကလည်း "

"ဟာ... ဒီသောက်ကမြင်းမသား"

ခြေထောက်ကြီး ဆန့်ထွက်လာတော့ မဟာ တဟားဟားရယ်၍ ထပြေးသည်။ ။

"လေးလေးကလည်း သူပဲ နွားမျိုးစပ်မလို့ ဆိုပြီးတော့"

"ဟိတ်ကောင်... ပြန်ထိုင်"

မဟာ ထန်းလျက်တစ်ခဲယူ၍ တစ်ကိုက်ကိုက်ပြီး ပြန်ချထားလိုက်၏။ ။

"မင်း ငါပြောတာကို နားထောင်။ ဒီနေ့ကစပြီး မင်းကို ခြေမွေးမီးမလောင်၊ လက်မွေး မီးမလောင်ထားနိုင်တဲ့ မင်း အားကိုးထိုက်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရှာယူ"

"လေးလေးသောင်း မတဲ့ အောင် မပြောနဲ့ နော်"

အနည်းငယ် မျက်နှာပျက်ကျသွားသည့် တူဖြစ်သူကို အကဲခတ်၍ ဦးလှသောင်းကျေနပ်သွား သည်။ ။

ဒီတူလေးကို ချစ်လိုက်ရတာလေ။ ညီမလေး မွေးကတည်းက သူ့လက်ပေါ်က မချနိုင်ခဲ့။ တစ်လောကလုံး ပြေးကြည့်မှ ဒီမောင်နှမနှစ်ယောက်ထဲ။ သူက အကြီးပေမဲ့ ညီမလေးက အရင် အိမ်ထောင်ကျသည်။ ။

တူလေးကို ချစ်မဝရှိဆဲ လူကြီးတွေပေးစားသည့် မိန်းမကို သူ လက်ထပ်ခဲ့ရသည်။ ။ အခြေ အနေအရ တစ်နေရာစီ ဝေးခဲ့၏။

ဒါတောင် သူ အလုပ်နားတဲ့ အားတဲ့ အချိန်မှာ မိန်းမမျက်နှာ ကြည့်ဖို့ ထက် တူလေးမျက်နှာ ကြည့်ဖို့ ပဲ လုံးပမ်းခဲ့တဲ့ သူ။

ကံဆိုးစွာ ညီမလေးယောက်ျား ကားမှောက်ဆုံးသွားပြီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ညီမလေးပါ ဆုံး သွားတော့ ဒီတူလေးရဲ့ တာဝန်က သူ့ဆီမှာ ။

ကလေးကို သန့်သန့်လေးချစ်တဲ့ သူ့မေတ္တာကို မိန်းမက အရောင်ဆိုးချင်လာ၏။ ဘွဲ့တစ်ခု တောင် ယူတော့မဲ့ ဒီအရွယ်ကို ကလေးရယ်လို့ သူ စိတ်မချနိုင်ဖြစ်နေတာကိုလည်း မကျေနပ်။

ဒီပြင် ဆိုးရွားတဲ့ အပြောအဆို၊ အယူအဆတွေ လွန်ကျူးလာတော့ ထူထောင်ထားသမျှ လက်ငုတ်လက်ရင်းတွေ ပုံပေးခဲ့ပြီး သူ ထွက်လာခဲ့သည် ။

သားသမီးမရတဲ့ မိန်းမဆိုတာ သိပြီးကတည်းကလည်း ကလေးချစ်တတ်တဲ့ သူ့ရင်မှာ တွယ် တာမှုနည်းခဲ့မိတာ။

တစ်ဘဝလုံးပုံပြီး ချစ်ရတဲ့ တူလေးပါ။

ဒီကလေး ဘယ်လိုလုပ်လုပ်၊ ဘယ်လိုနေနေ သူ ကျေနပ်သည် ။ ဒါပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ပြောတာ သူ မခံချင်။

တစ်ခါတလေ သူ စိတ်ကူးလေးအတိုင်း မြို့မှာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း တစ်ခုခုလုပ်ချေတော့လို့ စိတ်ကူးထဲ လွှတ်ကြည့်ဖူးသည် ။

ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တာ အသေအချာပင်။

သူ မလိုက်နိုင်တဲ့ နေရာကို တစ်ယောက်ထဲ အခြေချဖို့ စိတ်မချနိုင်။

တကယ်ဆို သူ ဖြစ်စေချင်တာကတခြား။

"ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်စဉ်းစားစမ်း မဟာ။ မင်း အသက်လည်း မငယ်

တော့ဘူး။ ဘွဲ့လည်း ရ ထားပြီးပြီ။ ရင်းဖို့ နှီးဖို့ လည်း အဆင်သင့် အလှုံ
ပယ်။ ဒါကို အချိန်တွေ ဘာလို့ ဖြုန်းနေတာလဲ"

"အဲဒါတွေ ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားဘူး"

"မင်း ငှက်ပစ်ထွက်တယ်၊ ငါးများတယ်၊ ပြန်လာရင် ခြေသည်းလက်
သည်းကြားမကျန် သန့်စင်ဆေးကြောမယ်၊ ပြီးရင် ထမင်းစား၊ ပြီးရင် ခြံ
ထဲက သရက်ပင်အောက်မှာ ဂီတာသွားတီး"

"သိပြီးသားတွေ ဘာလို့ ရွတ်ပြနေတာလဲ လေးလေးသောင်းရာ"

"မင်း တစ်စုံတစ်ခုကို ဇောက်ချလုပ်သင့်ပြီကွ"

"အဲဒီတစ်စုံတစ်ခုက လယ်ယာကိုင်းတွေ ဖြစ်နေတာ ဘယ်လိုလုပ်မ
လဲ"

"ဟ ဒီလယ်တွေ၊ ယာတွေနဲ့ ပဲ မင်း ဘွဲ့ရခဲ့တာလေ"

"ဒါမှန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က စော်ကားနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ"

"စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာ ဘာထူးလဲ"

"စိတ်မဝင်စားတာ စော်ကားတာ မဟုတ်သလို စော်ကားတာဟာ
လည်း စိတ်မဝင်စားတာ မဟုတ်ပါဘူးဆိုတာ ဘာထူးလဲ"

ကြားဖြတ်ဝင်ပြော၍ ဂိုက်ဆိုက်ထုတ်လာသည် က အောင်အောင်
ရယ်။

"လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်။ မင်းကလည်း အမြဲအားနေတာပဲနော်"

"မအားပါဘူး ဦးလေးသောင်းရာ ခုပဲ"

"လယ်ထွန်သွားမလို့ လား"

"ဂီတာတီးဖို့ လာတာ "

ပြောပြီး တဆက်တည်း မဟာနား ပြေးကပ်၏။

"အလကား လယ်ယာပြန်စားရေးတွေ "

"ဒါတောင် အဝတ်အစားဖိုး မပါလို့ ကျွန်တော်အလုပ်ပြောင်းဖို့ စဉ်းစားထားတယ် ဦးလေးရ"

"မအေပေးကောင် "

"ဟာ အမေတော့ မပေးပါရစေနဲ့ ဦးလေးသောင်းရယ်၊ အဖေက အမေ့ကို သိပ်ချစ်တာ သနား လို့ ပါ ဟီး"

ဦးလေးသောင်း ဒေါသဖြစ်ရမည့် အစား ပြုံးယောင်ယောင် ဖြစ်သွားသည့် မျက်နှာကို ပြင်ချိန် မရလိုက်။

"အဲဒါ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး သာဂီနွယ်၊ နန်းမဟာမှာ ဒီအခြေအနေထိ မင်းဝင်ပြီး အကြံ ပေးခွင့်၊ ဆွေးနွေးခွင့်မရှိဘူး။ ခုကိစ္စက မျိုးဆက်သစ်ရွေးမဲ့ပဲ၊ ငါ့မြေးလေးရဲ့ ကြင်ဖက်ရွေးတဲ့ ပွဲကို ငါ့သဘောကျ မြေးသဘောကျ ဖြစ်စေချင်တယ်။ ကျန်တာ ငါထည့်မစဉ်းစားနိုင်ဘူး"

"ခုပြောနေတာ သာဂီသဘောတစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူး မယ်မယ်။ ကို

ကိုဘုန်းရဲ့ အစီအစဉ်ပါ။ နန်းမဟာရဲ့ မိသားစုဝင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ မယ်မယ့်ရဲ့ သားကြီးအနေနဲ့ "

"တော်ပြီ သာဂိန္ဒယ်၊ သားကြီး ဘုန်းကြွယ်ဟာ မွေးစားသားပေမဲ့ ဒီစံအိမ်မှာ သွေးသားနဲ့ မခြား အခွင့်အရေးရှိခဲ့တယ်။ ညည်းလည်း အတူတူပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့မြေးကို ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်လို လက်ထပ်ပေးဖို့ အထိ စွက်ဖက်ခွင့်တော့ မပြုနိုင်ဘူး။"

ဒေါ်နန်းမိမိစံ မျက်နှာပြည့်ပြည့်ကြီးက အဖိုးတန် လက်ဝတ်ရတနာတွေ ကြားမှာ ရတနာရောင်နဲ့ အပြိုင် ခန့်ထည်နေသည်။

ဩဇာဂုဏ်ရည် ပြည့်လျှမ်းသော မျက်လုံးတောက်တောက်နှင့် ထူပြည့်တင်းစေ့နေသည့် နှုတ်ခမ်းတို့ က အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် တင့်တယ်နေ၏။

"ငါ့သမီးလေး မြင့်မြတ်စံတုန်းကလည်း ငါ့ရဲ့ အတ္တကြီးမှုကြောင့် အသေဆိုးနဲ့ သေခဲ့ရတယ်။ မြေးလေးကိုတောင် ငါကံကောင်းလို့ ရလိုက်တာ။ ငါ့မြေး မိဘမဲ့ခဲ့ရတာ ငါ့ကြောင့် ၊ ငါ့လက်ကလွတ် အောင် ပြေးရင်း ဘဝကို ဆင်းဆင်းရဲရဲ ရုန်းကန်ရင်းနဲ့ ငါ့သမီးလေး ဆုံးခဲ့ရတာ။"

ဒေါ်နန်းမိမိစံ မျက်ရည်တွေ လည်နေသည်။

အတိတ်ဆိုတာ ကျန်ခဲ့ပေမဲ့ မေ့ပျောက် ပျက်ကွယ်သွားတာမျိုး မဟုတ် စေ့စေ့တွေးတိုင်း ရေး ရေးပေါ်သည်။ ဒီမြေးလေးကိုမြင်တိုင်း ရင်ထုမနာခံစားခဲ့ရတဲ့ ဝေဒနာတွေဟာ စည်းစိမ်ဥစ္စာဆိုတာ ကိုပင် မက်မောစိတ်တို့ နည်းပါးလာခဲ့သည် အထိ။

"ဒါဆို မယ်မယ်က ရွန်းလေးအတွက် အိမ်ထောင်ဖက် လျာထားပြီး သားရှိတယ်ပေါ့"

"ဒါလည်း မင်းသိဖို့ မလိုသေးဘူးလေ။ သိသင့်တဲ့ အချိန်မှာ သိကြမှာ ပါ"

"မဟာသွေးရဲ့ မျိုးနွယ်ကို အဲ... မင်္ဂလာကိစ္စကို မယ်မယ်က ကလေး သဘောအတိုင်း ခွင့်ပြုလိုက်ရင် လမ်းကြောင်းက ဘယ်လိုလုပ်မှန်နိုင် မှာ လဲ မယ်မယ်။ သာဂီတို့ လည်း နန်းမဟာရဲ့ မိသားစုဝင် ဆိုရင် ဒါ လောက်တော့ ပူပန်ခွင့်၊ စပ်စုခွင့်ရှိမှာ ပါ"

"ဒါက မင်းတို့ အပိုင်းပါ။ ငါ့ဘက်ကတော့ ငါ့မြေးလေး စိတ်ချမ်းသာ ဖို့ ပဲ။ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ဆိုတာ သေတဲ့ အခါ အိတ်နဲ့ ထုတ်သယ်သွားလို့ ရ တာ မဟုတ်ဘူး ။ ငါ့မှာ မြေးလေးတစ်သက် စားမကုန်တဲ့ စီးပွားဥစ္စာ ရှိ တယ်။ အဓိက ငွေမဟုတ်တော့ဘူး။ မြေးရဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စကို ငွေဂုဏ်၊ မျိုး ဂုဏ် တစ်ဖက်သတ်နဲ့ မစီမံဘူး။ အဲဒါ ငါ့ရဲ့ ခိုင်မာတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ"

သာဂီနွယ် အားမလျှော့နိုင်သေး။

"ကိုကိုဘုန်းကတော့ သူ့ရွာနန်းလေးကို သိပ်ငယ်သေးတယ် ထင်နေ တာ။ တကယ်လို့ မယ်မယ် မဖြစ်မနေ စီမံမယ်ဆိုရင်တောင် မောင်စိုးနဲ့ ပဲ သူ သဘောတူနေတယ်"

"မင်းတူ မောင်စိုးလား"

"ဟုတ်ပါတယ် မယ်မယ်။ မောင်စိုးကို ကိုကိုဘုန်းက သိပ်အားကိုးပါ တယ်။ ခြံလုပ်ငန်းတွေနဲ့ ကားလုပ်ငန်းတွေအားလုံး လွှဲထားနိုင်တဲ့ လူယုံ လိုပဲ ကိုယ် ပေးထားလို့ "

"တော်စမ်း၊ တော်စမ်း မင်းတို့ ဒီလောက်ထိ စော်ကားဝံ့ကြတာ ငါသိ ပ်အံ့ဩတယ်ကွယ်။ နန်းမဟာရဲ့ မျိုးဆက်သစ်ဟာ မောင်ဘုန်းရဲ့ လူယုံ အဆင့်နဲ့ ပဲ ထိုက်တန်သတဲ့ လားဟင်"

"မယ်မယ်ပဲ ဂုဏ်တွေ၊ အဆင့်အတန်းတွေ မခွဲခြားတော့ဘူးဆို"

"ဒါဟာ မြေးလေး စိတ်ချမ်းသာမှုနဲ့ လဲယူမဲ့အရာပဲ မင်းတို့ ဘာမှ စီမံ
လို့ မရဘူး"

သာဂီနွယ် တစ်ခုခု ထပ်ပြောဖို့ ပြင်ဆဲ...

"မင်းသွားတော့ သာဂီနွယ်၊ မင်းနဲ့ ငါ ဆက်ဆွေးနွေးဖို့ မလိုတော့ဘူး
"

သာဂီနွယ် မျက်လုံးတွေ ဒေါသရောင်လွှမ်းသွား၏။

သို့သော် မျက်နှာကို ချက်ချင်းခါပစ်လိုက်သည်။

"ကောင်းပါပြီ မယ်မယ်။ ကိုကိုဘုန်းကို သာဂီ ပြန်ပြောလိုက်ပါ့မယ်"

ပျောက်ကွယ်သွားသည့် ကျောပြင်ကိုကြည့်၍ ဒေါ်နန်းမိမိ ပြင်းစွာ
တက်ခေါက်လိုက်မိသည်။

ကြောင်အိုတော့ ကြွက်မလေးတဲ့။

ကြွရွလှပသော ပန်းချီကားကြီးရှေ့မှာ ခြေစုံရပ်၍ ပန်းချီကားထဲက
မိသားစုလေးသုံးယောက် ကို လွမ်းမောတသစွာ ကြည့်နေရင်း မျက်ရည်
လည်လာ၏။

ဒီအသိုက်အမြို့လေး ပျက်စီးခဲ့တာ ကြာခဲ့ပါပကော။ မုဆိုးမဘဝကို
အရွယ်ငယ်ငယ်ကတည်း က ရောက်ခဲ့ရသော သူမဘဝ နန်းမြင့်မြတ်စံ
ဆိုသည့် တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးသည် သာ နှလုံး သည်းပွတ်ပမာ
ရှိခဲ့သည်။

နန်းမဟာရဲ့ နဂိုက ရှိခဲ့ကြသည့် ဆွေတော်မျိုးတော်တွေ ရောဂါတွေ
တစ်ခုပြီးတစ်ခု အကြောင်းတွေ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးနှင့် အသေစောကုန်

လိုက်ကြတာ သူတို့ သားအမိနှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တဲ့ အထိပါပဲ။

တချို့ ဆွေမျိုးမကင်းသည့် အုပ်စုတွေကလည်း နန်းမဟာမှာ ပဲ ကပ်ဆိုးကြီးဆိုက်နေသလိုလို ရှောင်ဖယ်ကွေကွင်းသွားကြသည်။

ဒီသမီးလေးကိုဖက်၍ ချစ်မဝအရိပ်တကြည့်ကြည့်ရှိ၍ အလိုလိုက်ပြီး တက္ကသိုလ်တက်ခွင့် ပေးမိကာမှ ဆင်းရဲနံ့ချာလှသည့် တောသားလေးတစ်ယောက်နှင့် လိုက်ပြေးသွားသည်။

အဲဒီအချိန်မှာ သမီးကို ခွဲမထုတ်ရက်နိုင်တဲ့ ချစ်စိတ်၊ ဂုဏ်ကြောင့် မာန်ဝင့်နေတဲ့ အတ္တ၊ အားလုံးစုပေါင်းထားတဲ့ အောက်ကနေ မရရအောင်ခွဲခဲ့သည်။ နန်းမြင့်မြတ်စံတို့ ကလည်း လွတ်အောင် ပြေးနိုင်သည်။ မအေကိုကြောက်လို့ ဘယ်သောင်ဘယ်ကမ်းထိ ပြေးလွှားတိမ်းရှောင်ခဲ့မှန်းမသိ။ အရူး တစ်ပိုင်းဖြစ်နေတဲ့ ဒေါ်နန်းမိမိစံ ဘယ်မှ ရှာလို့ မရခဲ့ပေ။

နောက်ဆုံးကားမှောက်လို့ အတုံးအရုံးသေကြတဲ့ အုပ်စုထဲ ကံဆိုးစွာ ပါခဲ့ရတဲ့ သမီးဖြစ်သူကို မသေမရှင်အဖြစ်ကလေးနဲ့ ဆေးရုံမှာ တွေ့ခွင့်ရခဲ့သည်။

သူ့ယောက်ျားကတော့ ပွဲချင်းပြီး ဆုံးသွားရှာသည်။

"သမီးလေးအတွက် စိတ်မဖြောင့်နိုင်လွန်းလို့ မယ်မယ့်အလာကို သမီးစောင့်နေတာပါ မယ်မယ်"

အသက်ငွေ့ငွေ့လေးရှူရင်း အားတင်းပြောသေးသည်။

ဒေါ်နန်းမိမိစံရင်မှာ မချီလှစွာ အနားမှာ ပုံပုံလေးထိုင်နေသည့် ငါးနှစ်အရွယ် မြေးလေးကို ကြိုးဖက်ကာ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုချလိုက်မိသည်။

သမီးလေးပြောသမျှ၊ မှာ သမျှ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဆုပ်နယ်ပြီး က

တိတွေအထပ်ထပ်ပေးခဲ့ သည် ။

"မယ်မယ့်မြေးကို သမီးတို့ ဘဝဆိုးမျိုး မကြုံပါစေနဲ့ နော်" တဲ့ ။

ဒီစကားလေးကို နှစ်ကြိမ်မက မှာ သွားခဲ့သည် ။ သမီးလက်လေး
တွေဆုပ်ရင်း မြေးလေးကို ပွေ့ထားရင်း သူ ကြေကြေကွဲကွဲ ကတိပေးခဲ့
ရသည် ။

အဲဒါ ရာသက်ပန်ကတိပါ။

ဒေါ်နန်းမိမိစံ ပန်းချီကားရှေ့ကခွာသည် ။

လက်ကိုင်ပဝါနှင့် မျက်ရည်ကို အသာသုတ်၍ ဆက်တီမှာ ထိုင်လိုက်
သည် ။ ခုတော့ မြေးလေး မှာ ချစ်သူရှိနေပြီလား။ မရှိက သင့်ရာစီမံပေး
ရတော့မည်။ ဒါပေမဲ့ မြေးစိတ်ချမ်းသာဖို့ သာ အဓိက ထားမည်သာ။

ဘုန်းကြွယ်ဆိုသော ဒရိုင်ဘာမက မိသားစုမကျ ဤလိုလူကို မွေး
စားသားဆိုသော အခွင့် အရေးတစ်ရပ်ပေး၍ မယ်မယ်ခေါ်ခွင့်ပြု၍ ဒီစံ
အိမ်ကြီးမှာ တင်ထားခဲ့မိခြင်းသည် ဆိုးရွားသော အတိတ်ကိုဖန်ဆင်းသ
ည့် လက်မည်းတစ်စုံဆိုတာ နန်းမဟာမှာ ဆုံးပါးခဲ့ကြတဲ့ အရှင်သခင်
တွေ သိ မသွားခဲ့ကြပါ။

ဒေါ်နန်းမိမိစံအဖြစ်က ရိုင်းရိုင်းပုံနှိုင်းရပါလျှင် ချောင်ထိုးခံရတဲ့ ခွေး
လိုဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

ပြန်လှည့်ကိုက်ဖို့ အပြင် ပြေးပေါက်မရှိတော့ပေ။

နန်းမဟာရဲ့ မျိုးဆက်များ စွာ စုဆောင်းခဲ့သည့် အမွေကိုလောဘတ
က်နေသည့် ဘုန်းကြွယ်တို့ လင်မယားရဲ့ မူမမှန်မှုကို ရိပ်မိသိရှိလိုက်ချိန်
က များ စွာနောက်ကျခဲ့ပြီ။

နန်းမဟာကို ချုပ်ကိုင်ဖို့ ဒေါ်နန်းမိမိစံ မလှုပ်နိုင်အောင် ဖျက်ဆီးဖို့ အဘက်ဘက်က ကြိုးစား နေခဲ့ အောင်မြင်နေခဲ့တာ နောက်ကျမှ သိခဲ့၏။

ဧကပေါင်းများစွာ ကြီးမားကျယ်ပြန့်သည့် နန်းမဟာခြံကြီးထဲမှာ မြေးလေးဆော့ဖို့ ရေတံခွန် အတု၊ တောင်ကုန်းအတုတွေနဲ့ တောတန်းငယ်တွေ ဖန်ဆင်းထားတဲ့ အပိုင်းကပဲ နည်းသလား။

ဒါတွေကို မြေးအရွယ်ရောက်လာတော့ မလိုအပ်တော့သည့် ခြံကျယ်ကြီးကို ကန့်သတ်၍ ပိုင်းခြားပိတ်ပစ်ခဲ့သည်။

ဒါကိုခု သူ့သဘောနဲ့ သူ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ပြန်ဖွင့်၍ လုပ်ငန်းလုပ်ဖို့ အကြောင်းပြခဲ့၏။ ဒါလည်း ထားနိုင်ပါသည်။

နန်းမဟာရဲ့ အရှင်သခင်တို့ အေးချမ်းစွာ လဲလျောင်းကြသည့် သင်္ချိုင်းငယ်လေးကို ဖျက်ဆီးဖို့ ကြိုးစားလာကြတော့ ဒေါ်နန်းမိမိစံ သည်းမခံနိုင်။ ထိုမှ အစပြု၍ ...

ပဋိပက္ခ ပေါ်ပေါ်တင်တင်ဖြစ်လာခဲ့သည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်တာနှင့် အဆင်မပြေမှုများ စွာနှင့် အဆုံးသတ်ရ၏။ တစ်သက်လုံးက မော် မကြည့်ရဲခဲ့သည့် ဒေါ်နန်းမိမိစံအပေါ် ခနဲ ပြုံးနှင့် ပြန်လှန်လှောင်ပြောင်ထွေငေါ့လာသည် အထိပင်။

ခုတော့ သူမအဖြစ်က စည်းစိမ်ဥစ္စာကြောင့် သမီးဆုံးရှုံးရပြီး၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာကြောင့် ပဲ အသက် ပါအန္တရာယ်ရှိလာခဲ့ရသည့် အဖြစ်။ ကြိုက်သလောက်သာ ထင်သလို သဘောကျ ယူကြပါတော့လို့ စွန့်လွှတ်ပေးပစ်နိုင်တဲ့ အထိ တဏှာမကင်းသေးတဲ့ ပုထုဇဉ်လူသားပေမို့လည်း ...။

"ဟဲ့ စာဖတ်ပြီး ဘာပိုင်နေတာလဲ။ ဘာတဲ့ လဲ ပြောဦးလေဟာ"

"အေးလေ၊ ဒီမှာ သိချင်လှပြီ"

ရွန်းလက်စို စာရွက်ကလေးကို သူတို့ လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်

။

"ဘွားက ငါ့ကို အိမ်ထောင်ချပေးတော့မယ် ထင်တယ်"

"အေးတော့"

စာကို နှစ်ယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင်ဖတ်ကြရင်း ပြူးတူးပြူးတဲဖြစ်နေကြ၏။

ပြီးတော့ စာကိုပြန်ခေါက်၊ ရွန်းလက်ထဲ ပြန်ထည့်ပေး၏။

"နင့်ကို ချက်ချင်းပြန်မလာနဲ့ ဦးတဲ့ ။ အန္တရာယ်ရှိတယ်တဲ့ "

ရွန်းလက်စို သက်ပြင်းလေးချ၍ စာကို လွယ်အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်သည်

။

"နင်တို့ မသိပါဘူးဟာ။ ငါ့ရဲ့ ဦးလေးက ငါ့ရဲ့ အမွေကို လောဘဇောတိုက်ပြီး ကြံစည်နေကြတာ"

"ကိုယ့်တူမပဲ နင်တို့ ကလည်း ကိုယ့်ဦးလေးပဲ သူ ရသင့်တာ သူ ရပစေပေါ့"

"အေးလေ"

"မဟုတ်ဘူး ဟ၊ သူက ဦးလေးအရင်း မဟုတ်ဘူး ။ ဘိုးတို့ ခေတ်က သစ္စာရှိအိမ်တော်ထိန်းရဲ့ မြေး"

"ဟင်း... သစ္စာရှိ အိမ်တော်ထိန်းရဲ့ မြေးက ခုတော့ သစ္စာမရှိပါလား"

ရွန်း ဆံပင်တိုလေးတွေ ဖွာသွားအောင် ခေါင်းခါပစ်လိုက်သည် ။

"ငါလည်း မသိပါဘူးဟာ။ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာပဲ။ အစကတော့ ဘွားက တကယ့်ကိုချစ်ပြီး မွေးစားခဲ့တာ။ တကယ်ပဲ အားကိုးပြီး လုပ်ငန်းအားလုံး ဦးစီးစေခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ အမွေစား အမွေခံ မဟုတ်ခဲ့ဘူးလေ"

"အဲဒီတော့"

"သူက ထိုက်သင့်သလောက် ပေးကမ်းတာမျိုး မကျေနပ်ဘူး"

"တိတိကျကျ အချိုးကျ ခွဲပေးရမယ်တဲ့ လား"

"အစကတော့ အဲသလောက်ပဲဖြစ်မှာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘွားက သူ့အတွက် အဲလောက် ရည်ရွယ် မထားမှန်း သူ့အလိုလိုသိသွားတော့..."

ရွန်းစကားမဆက်ရဲတော့...

ရှုပ်ထွေးလှသည့် နန်းမဟာရဲ့ အကြောင်းစုံကို သူမ မပြောရဲပါ။

"ဆက်ပြောလေဟာ"

"ဟင့်အင်း... မပြောချင်တော့ဘူးဟာ၊ အဲဒီယောက်ျားယူဖို့ ကိစ္စ ငါဘယ်လို လုပ်ရမလဲဟင်"

ရွန်းမပြောချင်တာကို သူတို့ လည်း ဇွတ်အတင်းမမေးကြတော့ပါ။

"ခက်တော့တာပဲ ရွန်းရယ်၊ ရည်းစားထားတဲ့ လူ နဖူးမှာ စာရေး ကြေးလို့ ကတိထားပြီး သန့်သန့်လေးနေတဲ့ အုပ်စုဆိုတာများ နင့်ဘွား သိရင် သူ့စိတ်ကူးထဲကလူနဲ့ ဇွတ်ကြီးပေးစားတော့မှာ အသေအချာပဲ"

"ဟုတ်တယ်နော်။ ဒီနေရာမှာ ရည်းစားမရှိတာ သိပ်နစ်နာတာပဲ။ ခု ပဲ ချက်ချင်းပဲလေးပေးပြီး ကိုယ်သဘောကျနိုင်လောက်တဲ့ သူကို ကောက်ချစ်လိုက်ဖို့ ကျတော့လည်း ကျောင်းပြီးဖို့ က နှစ်ရက်ပဲ လိုတော့ တယ်"

"မြေးချစ်တဲ့ သူရှိရင်ပြောတဲ့ ၊ ဘွား ကြည်ဖြူမှာ ပါတဲ့ ။ ကြည့်စမ်း၊ ကိုယ့်မှာ သာ ချစ်သူရှိရင် ဘယ်လောက်အဆင်ပြေလိုက်မလဲလို့ "

"အဲဒါကြောင့် ချစ်တဲ့ သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတုန်းက စာမကပ်ပါ ဘူး သူငယ်ချင်းရယ်၊ သနားတဲ့ သူကို ပြန်ချစ်လိုက်ပါလို့ ဆို သူပဲ မတုန် မလှုပ်"

"ငါချစ်တဲ့ သူမှ မတွေ့ဘဲ"

"ဒါဆို တို့ တွေက ကောက်ကာငင်ကာ ရည်းစားတစ်ယောက်ရှာပေး ရမှာ ပေါ့"

"ဟင့်အင်း"

ရွန်း ရှုံ့မဲ့သွားသည် ။

"တော်ပြီဟာ... လောလောဆယ် ဦးနှောက်တွေပူနေသေးတယ်။ က င်နီတင်း ခဏသွားမယ်၊ ပူနေတာတွေ အအေးလေးဘာလေးသောက်ပြီး စိမ်ပစ်ရမယ်"

"ဟော ဟိုမှာ ဘုန်းသက်လာနေပြီ၊ ကြည့်... ကြည့် ဒီကောင် ဘာ

တွေ ဒေါကန်လာတယ် မသိဘူး၊ ရှေ့မှာ ရှိတဲ့ သက်ရှိသက်မဲ့တွေ လွင့်ထွက်ကုန်ပြီ"

ကချင်ပုဆိုးပြာကွက်စိပ်လေးနှင့် ရုပ်အင်္ကျီလက်တိုအဖြူလေး ဝတ်ထားသည့် ဘုန်းသက် မျက်နှာက စူပုတ်မဲမှောင်နေသည်။ ။

"ဟိတ် ဘာဖြစ်လာတာလဲ ဒီမျက်နှာ"

"ငါသိတယ်၊ တစ်ယောက်ယောက်က တစ်ယောက်ယောက်ကို စလိုက်လို့ ဟုတ်တယ်မို့ လား"

ဘုန်းသက်အကြည့်က ရွန်းဆီ ဒိုင်းကနဲရောက်ကာ ကရင်မိလိမ်းထားသည့် သူ့ဆံပင်ပြောင် လက်လက်ကို လက်နှင့် တစ်ချက်သပ်လိုက်၏။

ရွန်းကို ထိပါးလို့ နည်းနည်းမှ မရဘူးဆိုတာ သိသိကြီးနှင့် ရွန်းကိုမှ သူတို့ ...

"ငါသိပြီဟဲ့၊ ကင်းမောင်မောင်တို့ အုပ်စု ရွန်းကို တစ်ခုခုအမှာ စကားပါးလိုက်တာဖြစ်မယ်၊ နို့မို့ဆို ဘုန်းသက် ဒီလောက်စိတ်ဆိုးမှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်တွေ တော်တော်လွန်တာ၊ ငါ့ကိုများ ဟိုမရောက် ဒီမရောက်ဘဝနဲ့ ရွန်း အနားမှာ တစ်သက်လုံးထိုင်စောင့်မနေနဲ့ တဲ့ ၊ ကိုယ်မှ စားလို့ မရတာ၊ သူများကို ကြည်ဖြူလိုက်ပေါ့ တဲ့ "

"ကြည့်စမ်း၊ ကင်းမောင်မောင်က ဒီလိုပဲပြောလား"

" မဟုတ်ဘူး ၊ သူ့ဘေးက အစုပ်ပလုပ်ကောင်တွေ"

"ဟုတ်မယ်... အလကား မျက်နှာရူးတွေချည်းပဲ"

"ငါ့ကို ဟိုမရောက် ဒီမရောက်လို့ ပြောတာနဲ့ အဲဒီလေးကောင်ကို လ

က်သီးနဲ့ နှစ်ချက်တောင် ဆွဲထိုးပစ်ခဲ့တယ်"

"ဟယ်"

ရွှန်းတို့ ကိုယ့်ပါးစပ်လေးတွေ လက်နှင့် ပိတ်လိုက်မိသည်။ ။

"နင့်ကို သူတို့ ဘာမှ ပြန်မလုပ်ကြဘူးလား"

ညိုညက်ညက်အသားမှာ ထူထဲသော မျက်ခုံးနှစ်ဖက်က မကျေနပ်ခြင်းကြောင့် တွန့်ကုတ်နေ သည်။ ။

"သူက ပြန်ထိုးမဲ့ပုံပဲ ဒီပြင့်ကောင်တွေ ဝင်ဆွဲထားကြလို့ "

"ဖြစ်ရလေ ဘုန်းသက်ရယ်၊ ဟိုက ထိုးချလိုက်မှ ဖြင့်"

"ထိုး ဘာဖြစ်လဲ ငါ့မှာ လည်း လက်ပါတာပဲ"

ဒါပေမဲ့ နင်က မိန်းကလေးလေလို့ ဘယ်သူမှ ပြောမထွက်ကြ။

"သူက ချိန်းသေးတယ်။ ယောက်ျားစစ်စစ် လက်သီးမြည်းချင်ရင် အပြင်ထွက်လာခဲ့တဲ့ "

"အံ့မာ သူ့ကိုယ်သူ သတ္တိရှင်ကြီးပေါ့"

အားလုံးထဲမှာ တစ်ချိန်လုံးငြိမ်နေသည့် လမင်းလင်းက လက်ဖျစ်တစ်ချက်တီးလျက် ခုန်ထ လိုက်သဖြင့် သူ့ဆီအကြည့်တွေ စုပြုံလာ၏။

"ဘာဖြစ်တာလဲ လင်းရယ်၊ အရူးကျနေတာပဲ"

"ငါသိပြီ အကောင်းဆုံးအကြံဉာဏ်၊ အကောင်းဆုံး အကြံဉာဏ်"

"ဘာအကောင်းဆုံးအကြံဉာဏ်လဲ၊ ဘုန်းသက်ကို ချိန်းပွဲလွှတ်ဖို့ အကြံဉာဏ်လား"

"ကျွတ်... ဒါတွေအားလုံးထက် အရေးကြီးတာပေါ့၊ ဒီမှာ ရွှန်း"

"ဟင်"

ရွှန်း မျက်နှာလေး မျှော်လင့်တကြီး...

"ရွှန်း ယောက်ျားမယူဘဲ အိမ်ထောင်ပြုလို့ ရပြီ"

"ဘယ်လို"

လမင်းလင်းက ဟက်ခနဲတစ်ချက်ရယ်၍ ...

"သတို့ သားက ဘုန်းသက်ထားလေ"

"ဟယ်"

ရယ်ချလိုက်ဖို့ ပြုံးလိုက်ကြဖို့ စိတ်ကူးတွေတူသွားကြပေမဲ့ တကယ်တမ်း ဘုန်းသက်ထားရဲ့ မျက်နှာဟန်ပန်ကိုကြည့်၍ အတည်အတုံလည်း ပြောနေသော လမင်းလင်းစကားကို သူတို့ တွေဝေ သွားကြသည်။

ညိုလတ်လတ်အသား၊ အရပ်မြင့်မြင့် တကယ့်ယောက်ျားလေးဟန်နှင့် နှုတ်ခမ်းမွှေးစိမ်းမြမြ ပင် ရှိနေပြန်သေးသည့် ဘုန်းသက်ထားဟာ ဘာမှ မသိတဲ့ လူဆို တကယ့်ယောက်ျားအလား...

"ဘုန်းသက်ရဲ့ နာမည်ကို နောက်ဖျားဆုံးတစ်လုံး ပြောင်းလိုက်ရင် အိုကေတယ်"

လမင်းလင်းက ဆက်ပြော၏။

အားလုံး ငြိမ်သက်နေကြသည်။

ဘာမှ မသိသေးသည့် ဘုန်းသက်က နားမလည်စွာ တောင်ကြည့်၊ မြောက်ကြည့်။
